

Les tragèdies de Sòfocles: forjar i educar el caràcter dels homes

Sòfocles va ser un gran poeta del moment d'esplendor de l'antiga Grècia, una època on l'art es situava en el centre de la vida pública i les polis estaven molt implicades en el foment i la representació d'obres teatrals.

En aquest treball s'intentarà mostrar de quina manera Sòfocles (a través de la creació dels personatges i l'acció dramàtica de les tragèdies) mostra i provoca una reflexió sobre qüestions relacionades amb l'essència de l'home i amb aquestes pot educar i, per tant, transformar l'home. En aquest treball s'analitzen *Èdip rei*, *Antígona* i *Èdip a Colonos*, tres tragèdies que pertanyen al cicle tebà.

L'ésser humà, a les obres de Sòfocles, es mostra com allò efímer, encerclat i limitat per les línies de la seva mortalitat davant el transfons de la divinitat. Quan l'home i els déus es *troben*, l'única acció que pot dur a terme l'home és la reflexió en el sentit de conèixer els seus propis límits. Pels personatges, fer aquesta reflexió és el procés dolorós de la tragèdia i és d'aquesta manera que es pot reconèixer; el que per a l'home és el centre, pot deixar de ser-ho per tot allò que es troba al voltant. El més tràgic de les seves obres és la impossibilitat d'evitar el dolor. Aquest dolor constitueix una part essencial de les figures de Sòfocles.

Ell aconsegueix humanitzar la tragèdia i convertir-la en un art educador. Seguint la tendència formadora de la seva època, es dirigeix a l'home mateix i proclama les seves formes en la representació de les seves figures humanes. No queda clar si la prioritat està en la poesia o en l'ideal educador. Allò decisiu és que les dues es dirigeixen al mateix fi.

Eva Navarro

Tutora: Estel Andreu